

Čerkvena priloga.

Priložena od katol. tiskovnega društva 37. šte. „Slov. Gospodarja“.

1887.

15. septembra.

147.

Zlata sv. meša v Studenicah 1. 1886.

(Konec.)

Nihče ne dvomi, da mož, ki je petdeset let takšno službo tako zvesto opravljal, kakor naš velečastni g. zlatomešnik, — da takšen mož sme se po vsej pravici imenovati: zaslug-polni mož, ki je po vsem vreden, da njega odlikujejo ne le njegov višji pastir, ampak tudi svetli cesar, ker državi ni služil menje zvesto, kakor sv. cerkvi. Kdo ne bi se bil veselil slišati, da so Njih apostol. Veličanstvo, naš presvetli cesar čast. zlatomešniku g. Altmannu naklonili zlati zaslužni križec s krono? Ker pa v tej dolini solz ni najti prave sreče, prilil je Bog našemu odlikovancu v kelih veselja par silno grenkih kapljic.

Den 31. januarja 1887 bil je odbran, da se jim na zaslužne prsi pripne cesarjevo odlikovanje, ali na večer poprej (v nedeljo 30. januarja) umrje nenadoma njih blaga sestra, gospodičina Matilda, ki jim je kot skrbna Marta blizo 40 let ponižno in zvesto gospodinjala. Ker jej Bog ni dal gledati veselega dne odlikovanja njenega vse časti vrednega brata, upajmo, da jej je tam na glavo posadil nevenljivi venec večne slave, katerega je obljubil vsem zvestim službenikom in služebnicam. Vsled tega, pa še tudi zavoljo vzhlelosti Mariborskega c. kr. okrajnega glavarja, g. barona Heina, bil je den odlikovanja preložen na četrtek, 10. febr. Naj tu dostavim še poročilo, katero je o tej svečanosti priobčil hvalevredni nemški list „Südst. Post“ v dopisu iz „Dravinjske doline“ spisane od prav spretnega peresa.

4. Odlikovanje g. zlatomešnika, dne 10. februvarija 1887.

Že davno pred „zlato mešo“ je bila Studeniška občina prestolu Njih apost. Veličanstva presvetl. cesarja se približala s preponižno prošnjo njih preljubljenemu gosp. župniku za petdesetletnico trudapolno delovanje v blagor cerkve in države kakšno znamenje Najvišjega priznanja najmilostljivejše podeliti. Zaželena rešitev prošnje, dasiravno na den zlate sv. meše že napovedana, došla je še le zadnje dni starega leta z Dunaja. Božični in novoletni prazniki, bolezen g. c. kr. okrajnega glavarja, poslednjič prerana smrt nepozabljive sestre čast. gospoda zlatomešnika, vse to zavleklo je den odlikovanja do 10. dne meseca svečana. Med

tem zapadel je bil toliko globok sneg, da je g. c. kr. okrajni glavar bil primoran odposlati svojega I. komisarja g. Kankowsky-ja v Studenice, da v imenu presvetlega cesarja na domoljubna prsa zlatomešnika g. Altmanna pripne zlati križec s krono. Zavoljo dobro znanih dogodkov pretečenih dni vršila se je vsa svečanost bolj tiho, pa po vsem dostojno in genljivo. Najpoprej služili so č. gospod zlatomešnik sv. mešo z blagoslovom, pri kateri so bili navzoči že omenjeni g. c. kr. okrajni komisar, potem zlatomešnikova sestra, gospa Marija, soproga gospoda inženirja Simettingerja in viteza Sent-Silvesterskega reda iz Gradca, vlč. g. Hytrek, spirituval čč. Magdalenk, ki patrona te fare zastopajo, občinski predstojniki, mnogo tržanov ter prav obilna množica drugih faranov. Po dokončani sv. meši vršilo se je odlikovanje g. zlatomešnika v prostorih Studeniškega grada.

Gospod c. kr. okrajni komisar je z navdušeno besedo, najpoprej v slovenskem potem pa še v nemškem jeziku našteval obilne zasluge g. zlatomešnika, katerih nekoliko že iz njih životopisa poznamo. Potem pa je v imenu presvetlega cesarja pripel zlati križ s krono na obilnih zaslug polne prsi č. g. zlatomešnika. Na to so odlikovani častiti gospod globoko ganjeni se pristrčno zahvalili za to, kakor v svoji skromnosti menijo, nezasluženo cesarsko odlikovanje, katerega se pa, kakor so rekli, želijo bolj in bolj vrednega skazati. Gospoda komisarja posebič prosijo posredovati, da ta njihova najponižnejša zahvala pride do prestola Njih apostol. Veličanstva našega presvetlega cesarja. Vsi zbrani zaklicali so navdušeno svetlemu cesarju 3krat: Živio!

Zdaj stopi naprej župan Studeniškega trga g. Podpečan, da je občeljubljenemu odlikovancu v imenu Studeniškega trga in občine v gladki slovensščini prav pristrčno sreče voščil. Sedaj zaklicali so vsi zbrani enako navdušeno trikratno „živio“ današnjemu slavljenču.

Ker je v Studeniškem farovžu spomin na zgubo nepozabljive sestre gosp. župnika, rajne gospodične Matilde, namreč bil še preživ in neizbrisljiv, zato so ta den „skrbno Marto“ duhovne hčeri njene sestre Magdalene: čč. nune Magdalenke in še kaj izvrstno nadomestovale. Veleč. g. spirituval so bili na obed povabili ravno kar odlikovanega gospoda zlatomešnika in vse njihove goste v Studeniški grad, ki je